

statsmand — var rigtig, eller om en anden Anskuelse var rigtig. Lad os imidlertid skrinnelægge disse politiske Meninger. Jeg tror i alt Fald, at den Side, til hvilken den ærede Taler hører, ikke er den, der skulde bryde Staven over Statsmændene. Hvorom Alting er, havde denne Mand et trofast dansk Hjerte, og derom har der aldrig været Tvivl. Derom vidner ikke blot hans Liv, men ogsaa Alt, hvad der efter hans Død er kommen til Efterverdenens Kundskab om ham.

J. Ree: Jeg skulde ikke have tilladt mig at begjære Ordet, hvis ikke den ærede Ordfører havde omtalt Carl Moltke paa den Maade, som nu er berørt af den ærede sidste Taler (Sagb). Jeg kan i saa Henseende ganske slutte mig til, hvad der blev udtalt af den ærede sidste Taler. Den ærede Ordfører sagde, at Carl Moltke vel kunde kaldes loyal, men, at det var tvivlsomt, hvor vidt han kunde siges at være national. Jeg tror, at, naar en Mand er en oprigtig dansk Mand, saa maa han, hvilke Anskuelser han end kan have næret om den Maade, hvorpaa man bedst kunde have frelst Landet, siges virkelig at have været national, og jeg tror ikke, at Frederik den Syvende vilde have udnævnt ham til Minister for Slesvig, naar den afdøde Konge ikke havde anset ham for en oprigtig dansk Mand. At han var det, fremgaar ogsaa af, hvad der er efter hans Død er fremkommet, i hvilket han navnlig angaaende Slesvig har udtalt sig paa en saadan Maade, at den mest nationale Mand ikke kunde have gjort det bedre. Jeg tror derfor, at det vilde se underligt ud for Alle, naar Børnebørnene efter en Mand som Carl Moltke, hvem Frederik den Syvende, som sagt, har udnævnt til Minister for Slesvig, af det danske Folkething blev negtet Indfødsret. Hvad Faderen angaar, da finder jeg det mindre rigtigt her at at omtale personlige Forhold. Efter hvad jeg har hørt, er han en oprigtig dansk Mand, og derpaa synes det ogsaa at tyde, at han atter er vendt tilbage til det Land, i hvilket han selv har Indfødsret. Jeg skal derfor, ligesom den ærede sidste Taler, ret meget anbefale det Endringsforslag, der er stillet.

Ordføreren: Jeg skal ikke nærmere komme ind paa personlige Spørgsmaal, og det saa meget mindre som det Standpunkt, hvorpaa Flertallet i det Hele har stillet sig, ikke har noget dermed at gjøre. Vi have ment, at man ikke skal tillægge Joveldres eller Jorfædres Tænkemaade eller Mening den Betydning, som Andre synes at ville tillægge dem, eller tro, at den Slags Ting ligesom frem kunne gaa i Arv. Derimod vil jeg tillade mig at ytre en Forundring om den Betænkelse, som næres af det ærede Medlem for Christed Amts 2den Valgkreds (Sagb) i Retning af, hvorvidt han om nogle Aar eller senere vil kunne stemme for, at de to nævnte Børn faae Indføds-

ret. Det forekommer mig nemlig aabenbart, at det, at Indfødsret nu foreløbigt negtes dem, netop vil kunne blive den bedste Prøve for, om de have den alvorlige Villie at ville slutte sig til Danmark. Jeg tror ikke, man kan opnaa nogen bedre Tryghed i saa Henseende end den, at Børnene, uagtet de ikke nu faae Indfødsret, dog holde fast paa den Beslutning at ville være Danske, og derfor komme igjen til Rigsdagen med Begjæring om Indfødsret. Efter dette, er det min Overbevisning, at Folkethinget med Glæde vil give sit Bifald til, at de opnaa, hvad de ønske.

Judenrigsministeren: Jeg tror ikke, det er muligt i Praxis at holde fast ved den Anskuelse, som den ærede Ordfører nu gjentagende har gjort gjældende, nemlig, at man, naar Børnene ere blevne nogle Aar ældre, skulde have ganske andre Garantier for deres danske Sind, end man nu kan have. Naar vil den ærede Ordfører anse det for et passende Tidspunkt til at søge om Indfødsret for disse Børn? Er det, naar de ere 25 Aar gamle, naar de ere fuldkommen udvovede, fuldkommen i Stand til at svare for sig selv, eller er det, naar de ere 14 Aar, naar de ere konfirmerede? (Ordføreren: Ja.) Nu vel, hvad Garanti vil den ærede Ordfører da søge for disse Mennefters moralske Vandel, naar de træde ud af Barnealderen? Jeg tror, at de Betragtninger, som den ærede Ordfører gjør gjældende, ikke paa nogen Maade holde Stik, men derimod tror jeg, at det holder Stik, hvad det ærede Medlem for Christed Amts 2den Valgkreds (Sagb) fremhævede, at man ved i dette Dieblis at negte Børnene Indfødsret, oppvækker eller bevare en Stemning hos dem, som vil have meget mere at sige end deres foregaaende Liv, naar de have fyldt deres 14de Aar. Jeg tilstaa, at det smertebe mig, da det danske Folkething ved 2den Behandling negtede disse Børn Indfødsret. Med den Lethed for Die, hvormed enhver Fremmed, som ikke paa nogen Maade er knyttet til Danmark, kan faae Indfødsret, er det et Slag ikke alene imod disse Børn, men imod hele Familien Moltke, at negte dem Indfødsret. Jeg tror derfor at maatte anmode ærede Medlemmer om alvorligt at overveie denne Sag (En Stemme: Det er gjort!), eller dog søge — jeg veed ikke om ogsaa det er gjort — at man ikke uden at tilføie en Familie, som Danmark skylder ikke saa lidt, en Krænkelse, som den ikke har fortjent, kan vise Børnene bort fra det Hjem, som Faderen med dem har søgt, for at de kunne lene sig ind i danske Anskuelser og formodentlig blive nyttige danske Borgere. Jeg tilstaa, at jeg ikke ser nogen retfærdiggjørende Grund til at negte dem denne Ret, og jeg kan derfor ikke Andet end af yderste Gode anbefale det stillede Endringsforslag til Vedtagelse.